

Ügyszám: 10/1210-0/2013.	
Érkezett: 2013 JÚL 31.	
Példány: 3	Kezelőiroda:

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott

indítványozó (a továbbiakban: Indítványozó-1) és Indítványozó-2; Indítványozó-1 és Indítványozó-2 a továbbiakban együttesen: Indítványozók) – kívül jegyzett és F/1-2. alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjük útján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztik elő a **Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.028/2013/8. számú ítéletével** (a továbbiakban: Felülvizsgálati Ítélet) szemben az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az alkotmánybíróságról szóló 2011. CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján:

Az Indítványozók kérik, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a Kúria Felülvizsgálati Ítéletét semmisítse meg, tekintettel arra, hogy

- a Felülvizsgálati Ítélet **az Indítványozók Magyarország Alaptörvénye XV. cikkében foglalt törvény előtti egyenlőséghez, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított, független és pártatlan bíróság előtti, tisztességes eljáráshoz való jogát sérti, továbbá sérti Magyarország Alaptörvénye R cikkelyének (2) bekezdését,** és
- az Indítványozóknak a Felülvizsgálati Ítélettel szemben további – rendes vagy rendkívüli – jogorvoslati lehetőségük nincsen.

Az Indítványozók az Abtv. 52. § (5) bekezdése alapján kérik adataik zártan történő kezelését.

Az Indítványozók – tekintettel arra, hogy a jelen alkotmányjogi panasz alapján induló eljárás az Abtv. 54. § (1) bekezdése alapján illetékmentes – jelen iraton illetéket nem rónak le.

Indítványozók jelen alkotmányjogi panaszt – az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján – a tisztelt Alkotmánybírósághoz címezve az ügyben elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszékhez nyújtják be az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt 60 (hatvan) napos törvényes határidőben (a Felülvizsgálati Ítéletet az Indítványozók 2013. május 16. napján vették át a Kúria előtt eljáró jogi képviselőjük, a Ügyvédi Iroda útján).

Az Országos Bírósági Hivatal elnökének 12.084-3/2012. OBH számú leiratában foglaltakra tekintettel – eljárás-gazdaságossági okokból – jelen alkotmányjogi panaszhoz a Felülvizsgálati Ítélet, az annak alapjául szolgáló elsőfokú (jogerős) ítélet és választottbírói ítélet, valamint a felülvizsgálati kérelem kerül csatolásra; az alapeljárás teljes iratanyaga az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszéknél fellelhető.

Az Indítványozók jelen alkotmányjogi panaszt postai úton nyújtják be, tekintettel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék ügyfelfogadása a mai napon (2013. július 15.) szünetel. Az Indítványozók álláspontja szerint a benyújtásra nyitvaálló határidőt ezzel megtartják, tekintettel arra, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt 60 (hatvan) napos határidő eljárási határidő. Amennyiben a tisztelt Alkotmánybíróság álláspontja szerint a határidő anyagi jogi jellegű, úgy kérik, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság tekintse kimentettnek az abban megnyilvánuló mulasztásukat, hogy a panasz a mai napon nem érkezett be a Fővárosi Törvényszékhez, csak postára adása történt meg,

figyelemmel arra, hogy az ügyfélfogadás szünetelése nekik fel nem róható nem várt körülmény volt.

INDOKOLÁS

Az Indítványozókkal mint alperesekkel szemben az [REDAKT] (a továbbiakban: választottbíróági felperes) 2010. március 18. napján keresetet nyújtott be a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Állandó Választottbíróasághoz (a továbbiakban: Választottbíróaság), melyben kérte az Indítványozó-1-et 383.380.200,- Ft és járulékai, az Indítványozó-2-t pedig 383.385.000,- Ft és járulékai – vételártartozás címén való – megfizetésére kötelezni arra hivatkozással, hogy

- a választottbíróági felperesnek megnyílt az eladási jogának gyakorlására vonatkozó lehetősége az Indítványozókkal szemben a [REDAKT]-ben tulajdonolt részvényei vonatkozásában,
- a választottbíróági felperes ezen eladási jogát gyakorolta,
- azonban az Indítványozók az eladási jog gyakorlása alapján létrejött részvény-átruházási szerződés alapján nem tettek eleget vételár-fizetési kötelezettségüknek.

A választottbíróági felperes keresetösségi jogát arra alapította, hogy 2008. november 6. napján megszerezte a [REDAKT] [REDAKT] [REDAKT] %-os részvéncsomagját az [REDAKT] [REDAKT]-től, mely utóbbi társaság az Indítványozó-1 jogelődjével és Indítványozó-2-vel kötött eladási és vételi jog alapításáról szóló szerződés alapján a [REDAKT] [REDAKT] [REDAKT]-ben tulajdonolt részvényei vonatkozásában az Indítványozók mint kötelezettek irányában eladási joggal rendelkezett, és a választottbíróági felperes – álláspontja szerint – a részvéncsomag megszerzésével ezen eladási jogot is megszerezte.

Az Indítványozók a választottbíróási eljárásban mindvégig vitatták a választottbíróási felperes keresetösségi jogát, mondván, hogy egyrésről az eladási jog egy olyan egyoldalú hatalmasság, jogosultság, mely érvényesen nem átruházható, így azt a választottbíróási felperes átruházással, a [REDAKT] [REDAKT] [REDAKT] %-os részvéncsomagjának megszerzésével nem szerezhette meg az [REDAKT] [REDAKT]-től, másrésről pedig az eladási jog az [REDAKT] [REDAKT] [REDAKT] 2008. február 21-i joggyakorlásával már megszűnt („elhasználódott”); következésképpen – az eladási jog megszerzésének, illetve fennállásának hiányában – a kereseti kérelem alapját képező eladási jogot sem gyakorolhatta joghatályosan a választottbíróási felperes.

A Választottbíróaság az Indítványozók ezen védekezésétre~~s~~zben egy, a magyar jogszabályokban nem szereplő jogintézménnyel, a „novatio”-val törte le, kinyilatkoztatva „megkerülve egy értelmezési problémát” („A Választottbíróaság álláspontja szerint a 2008. március 28-i keltezésű, alperes által megkés~~e~~ttnek, sőt létre sem jö~~t~~nek tartott szerződésmódosítást (szerződésmódosításokat) novatio-ként lehet minősíteni, noha az kétségtelenül csonka tényállási elemeken nyugszik. [...] A felek közötti 2008. március 28-i kommunikáció novatio-ként való felfogása áthidalja a felek álláspontja között jelentkező különbséget, megkerüli azt a problémát, hogy történt-e a felek között formatív értelemben szerződésmódosítás.” Választottbíróási ítélet 28. oldal 4-5. bekezdés), részben pedig egy – a jogbiztonságot és a kiszámítható törvénykezést jogállami követelményével nyíltan ellentétetes - jogi paradoxonnal húzta át, miszerint a perbeli eladási opcióra a Ptk. 375. §-beli szabályok mellett a nyíltpiaci, tőzsdei ügyletekre vonatkozó, a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény rendelkezéseit is alkalmazni rendelte „analogikusan” és „alkalmazási elsődlegességgel” annak ellenére, hogy a választottbíróási perben és azt követően is

minden érintett számára nyilvánvaló és nem vitatott volt, hogy a perbeli jogviszony nem nyíltpiaci, tőzsdei ügylethez kapcsolódik (Választottbírósi ítélet 32. oldal 2. bekezdés).

Ehhez a jogbiztonságot súlyosan veszélyeztető eljáráshoz a Választottbírósi ítélet a „vegyes szerződések megítélésére kialakított” kombinációs elméletet hívta fel, mit sem törődve azzal, hogy az Indítványozók esetében szó sem volt vegyes szerződésről, hiszen a perbeli jogviszony egy zártkörűen működő részvénytársaság részvényeihez kapcsolódott.

Azzal, hogy a Választottbírósi ítélet ide kapcsolódóan, a kombinációs elmélet alkalmazhatóságának indokolására még azt is felhozta, hogy az állami jogalany előjogát, prerogatíváját kívánta megvédeni, illetve biztosítani egy egyébként a jogviszonyra nem irányadó – tőzsdei - jogszabályra való támaszkodással (választottbírósi ítélet 37-38. oldal), tulajdonképpen nyíltan szembement a törvény előtti egyenlőség Alaptörvényben deklarált alapjogával. A Választottbírósi ítélet eljárásban a két fél magánjogi ügye került elbírálásra, ennek ellenére a Választottbírósi ítélet az egyik felet ebből az egyenrangú és mellérendelt helyzetből kiemelte és jogi eszközökkel a másik fél fölé emelte, teljes indokolatlanul és jogellenesen.

A választottbírósi felperes a két és fél évig tartó választottbírósi eljárás egésze alatt, de még az eljárás végén benyújtott és jogi álláspontját összegző beadványában is végig és következetesen adásvételi szerződés szerinti vételár megfizetését kérte a Választottbíróstól, ellenben a Választottbírósi ítélet az alpereseket kártérítési jogalapon, ráadásul az általános kártérítés szabályai szerint, tulajdonképpen méltányossági alapon meghatározott összeggel marasztalta [REDACTED] számú ítéletében.

Az alperesek arról, hogy a Választottbírósi ítélet a választottbírósi felperes kérelmétől eltérve egy teljesen más kérelem és jogalap önkényes megalkotásával hoz döntést, magából a választottbírósi ítéletből szereztek tudomást. A választottbírósi eljárás során semmiféle utalásra, kioktatásra, figyelmeztetésre nem került sor a tekintetben, hogy a Választottbírósi ítélet a választottbírósi felperes által érvényesíteni nem kívánt kártérítési alapon kíván ítéletet hozni; ebből adódóan az Indítványozók a választottbírósi eljárásban meg voltak fosztva attól a – tisztességes bírósi eljáráshoz és törvény előtti egyenlőséghez való Alaptörvénybeli alapjogukból levezethető – jogosultságuktól, hogy ügyüket előadhassák és az ítélet alapjául szolgáló - tulajdonképpen nem is a választottbírósi felperes, hanem a Választottbírósi ítélet által megalkotott - petitummal szemben védekezésüket előterjeszthessék.

A Választottbírósi ítéletben megállapította, hogy a választottbírósi felperes a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: **Ptk.**) 365. §-a alapján (azaz vételár jogcímén) kérte marasztalni az Indítványozókat, azonban a Választottbírósi ítéletben azt is rögzítette, hogy álláspontja szerint „Később az eljárás során más jogcímeket is említett a felperes. Hivatkozta a Ptk. 313. §-át, amely a szerződés teljesítésének megtagadásában álló szerződésszegést tartalmazza és a Ptk. 4. § (1) bekezdését is, kifogásolva, hogy az alperesek nem a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően jártak el és az együttműködési kötelezettségüket is megszegték.” A Választottbírósi ítélet indokolása szerint továbbá „Választottbírósi kérdésre az eljárás során felperesi jogi képviselő akként nyilatkozott, hogy az alperesek szerződésszegését késedelmi jellegűnek tekinti, és így *felperes lényegében a Ptk. 299. §-ának (1) bekezdését is szóba hozta, ha azt így az említett nyilatkozatában nem is említette.* Ezen felperesi hivatkozások alapján a Választottbírósi ítélet elé mintegy halmazatban kerültek a különböző igényérvényesítési kereseti jogcímek. A Választottbírósi ítéletnek ezek közül kellett választania.”

A Választottbíróság e magának vindikált választási jog alapján „az alpereseket részben marasztaló ítéletét a Ptk. 313. §-ára alapította” és „*felperes választása alapján*” „a Ptk. 299. § (1) bekezdését is marasztalási jogalként alkalmazta. [...] Az eljárás során az alperesek nem tudták bizonyítani azt, hogy úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, így nem tudták kimenteni magukat a vétkes felróhatóság alól, mivel erre a fentiekből következően nem volt lehetőségük. A Választottbíróság így a Ptk. 313. §-ának és a Ptk. 299. § (1) alkalmazásával a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján szerződésszegési alapon kártérítés megfizetésére kötelezte az alpereseket. A megfizetésre rendelt kártérítés összegét a Választottbíróság a Ptk. 359. §-ának (1) bekezdése értelmében általános kártérítésként, mérlegeléssel állapította meg.” (Választottbírósági ítélet 34. oldal)

Tette ezt úgy a Választottbíróság, hogy

- a perben a választottbírósági felperes kártérítés érvényesítésére vonatkozóan még csak utalást sem tett;
- a Választottbíróság által utólag a választottbírósági felperesnek „tulajdonított” kártérítési igény tekintetében a kár bekövetkezte ésösszecszerűsege tekintetében semmiféle bizonyításra nem került sor, sőt bizonyítási indítvány sem került előterjesztésre, erre vonatkozó felhívást a Választottbíróság sem tett;
- a Választottbíróság álláspontja szerint bekövetkezett kárösszecszerűsegeének megállapíthatósága vagy meg nem állapíthatósága (és így az általános kártérítés alkalmazhatóságának kérdése) körében semmiféle felvetésre nem került sor sem a peres felek, sem a Választottbíróság részéről;
- semmiféle lehetősége nem volt az Indítványozóknak, hogy a kár bekövetkezte vagyösszecszerűsege tekintetében nyilatkozatot tegyenek (lévén, hogy a választottbírósági eljárás során maga a „kár” szó sem hangzott el);
- az általános kártérítésösszecszerűsegeének meghatározása során újfent egy hangzatos, de a kiszámíthatóságot és átláthatóságot követelő tisztességes eljárás követelményének mindenképpen ellentmondó indokolást alkalmazva egy, nem is az Indítványozók, hanem a [REDACTED] i [REDACTED] ő [REDACTED]. által tett, kifejezetten perben fel nem használható egyezségi ajánlatnak minősített nyilatkozatot tekintett „megkerülhetetlen peradatnak”, noha maga is elismerte, hogy azt „a szó jogi dogmatikai értelmében nem tekinti tartozáselismerésnek”. (Választottbírósági ítélet 40. oldal utolsó bekezdése)

Az Indítványozók álláspontja szerint még amennyiben elfogadható is lenne a Választottbíróság, majd a Fővárosi Törvényszék és a Kúria azon álláspontja, miszerint a választottbírósági felperes Választottbírósági kérdésre tett azon nyilatkozata, hogy választottbírósági „alperesek szerződésszegő magatartását késedelmi jellegűnek tartja, nem lehetetlenülésnek”, tartalmilag a Ptk. 313. §-ára való hivatkozás lett volna, az abból levont következtetések mindenképpen helytelenek és súlyosan sértik az Indítványozók tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint:

- a Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján „a jogosult - függetlenül attól, hogy a kötelezett késedelmét kimentette-e - követelheti a teljesítést, vagy ha ez többé nem áll érdekében, elállhat a szerződéstől.”
- a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján pedig „Pénztartozás esetében - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a kötelezett a késedelemből esés időpontjától kezdve akkor is köteles

[...] kamatot fizetni, ha a tartozás egyébként kamatmentes. A kamatfizetési kötelezettség akkor is beáll, ha a kötelezett késedelmét kimenti.”

- a **Ptk. 312. §-a** szerint viszont a lehetetlenülés elsődleges jogkövetkezménye a lehetetlenülésért felelős fél kártérítési kötelezettsége.
- A hivatkozott jogszabályhelyekből és a választottbíróági felperes következetesen és kizárólagosan vételár jogcímén történő marasztalásra irányuló kereseti kérelméből adódóan tehát az Indítványozók joggal következtettek a Választottbíróság és a Kúria által idézett választottbíróági felperesi nyilatkozat után is arra, hogy a választottbíróági felperes – mint a késedelmi jellegű szerződésszegő magatartás jogkövetkezményeként – az Indítványozók teljesítésre kötelezését, azaz vételár és késedelmi kamat megfizetésére kötelezését kívánja a Választottbíróságtól (nem pedig mindezek helyett /!!!/, mintegy a teljesítés lehetetlenülésére tekintettel, ezeket kiváltandó kizárólag kártérítésre kötelezést).

A választottbíróági ítélettel szemben az Indítványozók érvénytelenítés iránti keresetet nyújtottak be a Fővárosi Törvényszékhez a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény (a továbbiakban: Vbt.) 54. §, valamint az 55. § (1) bekezdésének c) e) valamint a (2) bekezdés b) pontjaiban foglalt rendelkezések alapján.

A Fővárosi Törvényszék az Indítványozók keresetét **15.G.40.851/2012/17.** sorszámú ítéletével – meglehetősen lakonikus indokolással – elutasította az alábbiak szerint:

- részletesebb indokolás nélkül „a bíróság a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy a felperesek a választottbíróági eljárás során alperesként az ügyüket előterjeszthették, ettől a Választottbíróság az alpereseket nem zárta el.”
- a Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint „a Választottbíróságnak nem is volt kötelessége a felek tájékoztatása a bizonyításra szoruló tényekről”;
- a Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint „a Választottbíróság a keresettel érvényesített jogot nagy terjedelmű indokolással a fennálló jogszabályi rendelkezések és az irányadó bírói gyakorlat alapján bírálta el, és a felperes állításával ellentétben nem méltányossági alapon.”
- a Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint „a felperes által állított iratellenes ítéleti megállapítások miatt a Választottbíróság ítélete nem ütközhet közrendbe, mivel azok nem tartalmazznak olyan rendelkezést, avagy megállapítást, ami súlyosan jogellenes cselekményt minősítenének jogszerűnek, továbbá nem feltételeznek olyan jogsértést, ami az állampolgárainak egészét megtestesítően közösségre kihatóan vonnák kétségbe az alapvető normákat, közösségi elvárások érvényesülését zárnák ki. A megjelölt ítéleti megállapítások nem veszélyeztetik a felek jogvitáján túl mutatva a közösségnek a társadalmi-gazdasági rendhez való viszonyát.”

A Fővárosi Törvényszék fent hivatkozott ítéletével szemben az Indítványozók felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be a Kúriához, kérvén Fővárosi Törvényszék ítéletének a megváltoztatását és a Választottbíróság ítéletének érvénytelenítését, hivatkozással arra, hogy

- a Választottbíróági ítélet olyan kérelmen alapul, melyet a választottbíróági felperes elő sem terjesztett és amellyel szemben az Indítványozók védekezésüket nem adhatták elő;

- a Választottbírósági ítélet annak ellenére méltányossági alapon nyugszik, hogy a peres felek egybehangzóan kizárták az „exaequoatbono” elv alkalmazását (hiszen a marasztalási összeg meghatározásánál arra utal, hogy a megítélt összeget tartja „igazságosnak”; Választottbírósági ítélet 40. oldal 2. bekezdés);
- a Választottbírósági ítélet közrendbe ütközik, hiszen
 - súlyosan megsérti a választottbírósági eljárási rend alapvető elvi eljárási szabályait, a választottbíráskodásról szóló törvény és a nemzetközi háttérjogszabályok rendelkezéseit;
 - az ítélet súlyosan iratellenes megállapításokon alapul;
 - az ítélet sérti Magyarország Alaptörvénye R cikkelyének (2) bekezdését, XV. cikkelyének (1) bekezdését, XXIV. cikkelyének (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikkelyének (1) bekezdését;
 - az ítélet sérti a Ptk. 2. § (1) és (2) bekezdését, a Ptk. alapvető szinten megfogalmazott garanciális rendelkezéseit, miszerint a törvény biztosítja a személyeknek az őket megillető jogok szabad gyakorlását e jogok társadalmi rendeltetésének megfelelően.

A Kúria a Felülvizsgálati Ítéletben az Indítványozók felülvizsgálati kérelmét elutasította és a Fővárosi Törvényszék 15.G.40.851/2012/17. sorszámú ítéletét hatályában fenntartotta, az alábbi indoklásra alapítottn:

- a Kúria osztotta az Indítványozók előadását a tekintetben, hogy a választottbírósági ítélet iratellenes abban a körben, hogy a választottbírósági felperes hivatkozott a Ptk. 313. §-ára, ugyanakkor álláspontja szerint „A 2011. július 14-én tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdéséből megállapíthatóan azonban, választottbírósági kérdésre úgy nyilatkozott a felperes, hogy a választottbírósági »alperesek szerződösszegő magatartását késedelmi jellegűnek tartja, nem lehetetlenülésnek.« Ekként az eljárásban – tartalmában – a választottbírósági felperes hivatkozott a Ptk. 313. §-ára [...] Függetlenül attól, hogy a választottbírósági felperes alakilag megjelölte-e a Ptk. 313. §-át, tartalmilag az abban meghatározott jogot kétséget kizáróan megjelölte. Így alaptalan a jelen eljárás felpereseinek az az állítása, hogy mint választottbírósági alperesek el voltak zárva attól, hogy erre a választottbírósági felperesi előadásra nyilatkozatot tegyenek.”
- a Kúria osztotta az Indítványozók előadását a tekintetben is, hogy „mind a két fél kizárta az »exaequoatbono« elv alkalmazását a választottbírósági eljárásban. Nem vitásan a választottbíróság ítéletének eredménye összességében [...] a jelen perbeli felperesekre nézve méltányosnak tekinthető. A Választottbíróság azonban a jogszabályokból vezette le a számszaki következtetéseit, azt jogi indoklással alátámasztotta, s nem az általa tisztességesnek és méltányosnak talált – jogilag alá nem támasztott – döntést hozta.”

A fent előadottakra tekintettel a Felülvizsgálati Ítélet súlyosan sérti az Indítványozók Magyarország Alaptörvényében biztosított jogait, hiszen egy olyan választottbírósági ítélet érvényben és hatályban maradását eredményezi, mely

(1) sérti Magyarország Alaptörvénye R cikkének (2) bekezdését, ugyanis azzal, hogy a Választottbíróság egy paradox analógiával és az ún. „kombinációs elmélet” megalapozatlan alkalmazhatóságával áttörheti a perbeli jogviszonyra egyértelműen irányadó jogszabályi rendelkezéseket (Ptk. 375. §) egy - általa sem titkoltan - a perbeli jogviszonyra nem irányadó más jogszabályi rendelkezéssel (a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény), valamint a magyar jogban már nem ismert jogintézmény („novatio”) alkalmazásával, tulajdonképpen azt eredményezi, hogy a Választottbíróság magára nézve nem tartja kötelezőnek a jogszabályokat.

(2) súlyosan sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt, a törvény előtti egyenlőség alapjogát az alábbiakkal:

- a) a Választottbíróság a fentiek szerint nem titkoltan az állami jogalany (választottbírósági felperes) előjogát, prerogatíváját kívánta megvédeni, illetve biztosítani egy egyébként a jogviszonyra nem irányadó – tőzsdei - jogszabályra való támaszkodással;
- b) tulajdonképpen a választottbírósági felperes helyett gyakorolt a Választottbíróság olyan jogokat, melyek csak a felperest illetik meg (jogalapot hivatkozott a választottbírósági felperes helyett, további – választottbírósági felperes által elő nem adott – kereseti kérelmeket fogalmazott meg, majd választott a saját maga által kreált kereseti kérelmek között);
- c) a választottbírósági felperes által nem hivatkozott, csak „neki betudott” kereseti kérelem alapján az Indítványozóknak nem adott lehetőséget a védekezésre, ügyük előadására, hiszen egy egyértelműen meg sem fogalmazott, ugyanakkor potenciálisan több jogkövetkezménnyel járó hivatkozás kapcsán nem nyilatkoztatta meg a választottbírósági felperest, hogy a késelem jogkövetkezményei közül melyeket kívánja alkalmazni (tette ezt annak ellenére, hogy a következetes és folyamatos választottbírósági felperesi hivatkozás – vételár és kamatai követelése – ellenére az ítéletben megjelenő jogkövetkezmény – kizárólag kártérítés, vételár helyett – okszerűtlen és nem alkalmazható jogkövetkezmény, mivel a választottbírósági felperes által nem választott lehetetlenüléshez illeszkedő jogcím).

(3) súlyosan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, a független és pártatlan bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való alapjogát az alábbiakkal:

- a) a fenti (2) a) és b), valamint c) pontokban írt magatartással a Választottbíróság súlyosan megsértette a **pártatlanság mindenek feletti követelményét**, valamint a tisztességes eljáráshoz való Indítványozói jogot;
- b) a fenti (2) c) pontban írt magatartással a Választottbíróság súlyosan megsértette „a tisztességes eljárás követelményének részét képező **fegyverek egyenlőségének elvét**, értve ez alatt a magánjogi felek egyenlő elbírálásának követelményét is, valamint a **kontradiktórius eljárás elvét**, melyek magukban foglalják az eljárásban részt vevő felek jogát arra, hogy véleményt nyilváníthassanak azon tényekről és iratokról, melyeken a bírósági határozat alapulni fog, valamint hogy megvitathassák a bíróság elé tárt bizonyítékokat és észrevételeket, illetve a bíróság által hivatalból felhozott azon jogi természetű jogalapokat, amelyekre a határozatát

alapítani szándékozik. A tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó követelmények tiszteletben tartása érdekében ugyanis fontos, hogy a felek mind az olyan tényállási elemeket, mind pedig az olyan jogi kérdéseket megvitathassák, amelyek az eljárás kimenete szempontjából meghatározóak.”(Az Európai Községek Elsőfokú Bíróságának C-197/09. RX-II. számú ügyben hozott ítélete)

„A fegyveregyenlőség elve, amely velejárója magának a tisztességes eljárás fogalmának (a C-514/07. P., C-528/07. P. és C-532/07. P. sz., Svédország és társai/API kontra Bizottság egyesített ügyekben 2010. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-8533. o.] 88. pontja), magával vonja, hogy kötelező ésszerű lehetőséget biztosítani valamennyi félnek arra, hogy olyan körülmények között ismertesse álláspontját, ideértve annak bizonyítékait is, amelyek alapján nem kerül teljesen előnytelen helyzetbe ellenfelével szemben.”(Az Európai Községek Elsőfokú Bíróságának C-199/11. számú ügyben hozott ítélete)

A T-36/04 számú ítéletében az Európai Községek Elsőfokú Bírósága, emlékeztet arra, hogy a fegyveregyenlőség elve, amely a tisztességes eljárás tágabb fogalmának egyik eleme, kötelezővé teszi, hogy minden félnek megfelelő lehetőség biztosítsák álláspontja bemutatására, olyan körülmények között, amely ellenfelével szemben nem juttatja teljesen előnytelen helyzetbe (lásd az Emberi Jogok Európai Bíróságának a DomboBeheer BV kontra Hollandia ügyben 1993. október 27-én hozott ítéletének [A. sorozat, 274. sz.] 33. §-át; az Ernst és társai kontra Belgium ügyben 2003. július 15-én hozott ítéletének 60. §-át és a Vezon kontra Franciaország ügyben 2006. április 18-án hozott ítéletének 31. §-át).”

A fegyverek egyenlőségének elvét a Választottbíróság a fent írt magatartásával súlyosan megsértette, amikor megfosztotta az Indítványozókat azon tények és feltevések, jogalapok megismerésétől, melyre a Választottbíróság ítéletét alapította.

- c) azzal, hogy a Választottbíróság olyan, a hatályos joganyagban még csak áttételesen sem szereplő, illetve meg nem engedett jogintézményeket hívott fel indokolásában, mint „novatio”, „kombinációs elmélet”, illetve „analógia”, valamint több ízben alkalmazott „problémát megkerülő”, „joghézagot áthidaló” képlekeny és önkényes megoldást, tulajdonképpen - a tisztességes eljárás követelményét nyíltan megtagadva - teret engedett egy homályos, átláthatatlan, kiszámíthatatlan és a jogbiztonság követelményének meg nem felelő törvénykezésnek, mely a társadalom tisztességes és pártatlan bírósági eljárásba vetett bizalmát is alapjaiban rengetheti meg.

Amennyiben a jelen beadvánnyal érintett Felülvizsgálati Ítélet és annak folyamánként a választottbírósági ítélet érvényben és hatályban maradhatnak, az állampolgárok jogbiztonsága teljes mértékben eliminálódik, hiszen a Választottbíróság következmények nélkül alkalmazhat jogszabályokat vagy egyéb hivatkozásokat a bevett magyar joggyakorlat ellenében vagy hatályukkal, alkalmazhatósági körökkel nyíltan ellentétesen.

Fentiekre tekintettel kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a Felülvizsgálati Ítéletet szíveskedjék megsemmisíteni.

Budapest, 2013. július 12.

Tisztelettel:

[REDACTED]

Indítványozó-1

és

[REDACTED]

Indítványozó-2

képv.:

MELLÉKLETEK:

- a Kérelmezők által a [REDACTED] számára adott meghatalmazás (F/1-2)
- a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Állandó Választottbíróság [REDACTED] számú ítélete (F/3)
- a Fővárosi Ítéltábla 15.G.40.851/2012/17. számú ítélete (F/4)
- az Indítványozók felülvizsgálati kérelme (F/5)
- a Kúria Gfv.VII.30.028/2013/8. számú ítélete (F/6)

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

POSTACÍM:

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK

Budapest

Varsányi Irén utca 40-44.

H-1027

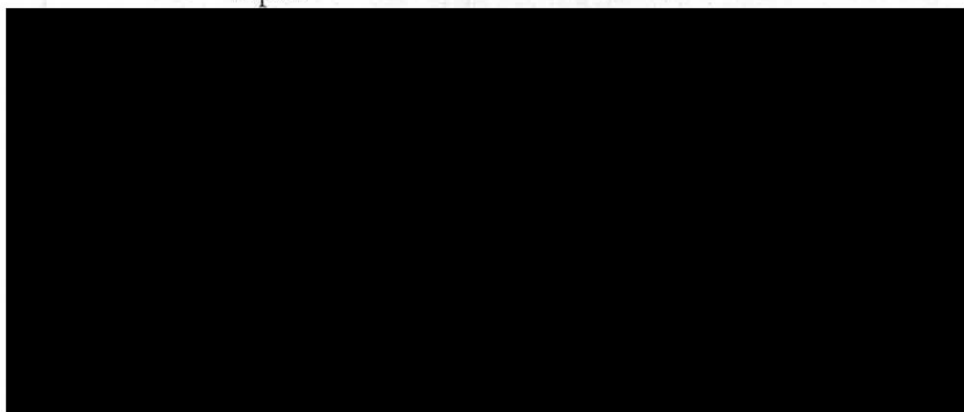
FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GAZDASÁGI KOLLÉGIUMA 12.	
FŐLAJSTROMSZÁM	KEZDŐIRATON:
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2013 JÚL 18.
PÉLDÁNY:	iv:
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FŐLAJSTROMSZÁM:	10251 / 12
UTÓIRATON:	

alkotmányjogi panasza

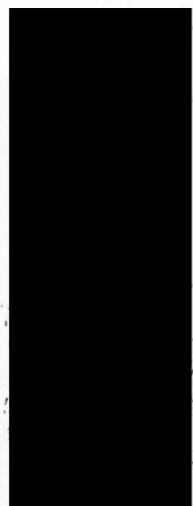

Indítványozóknak

képv.:

a Kúria mint felülvizsgálati bíróság
Gfv.VII.30.028/2013/8. számú ítéletével
szemben

15-6-10851/12

TÉRTIVEVÉNY
AVIS DE RÉCEPTION

BUDAPEST
2013. júl. 18.

T.
FŐVÁROSI TÖRÉNYTÖRTÉNET
BUDAPEST
Varsányi Irén utca 40.44
1027

